

tale.

Timeless tales, Boundless Imagination

ชุดบ้านเล็ก เล่ม 6

ฤดูหนาวอันแสนนาน

The Long Winter

ลอร่า อิงกัลส์ส ไวลด์อร์

เขียน

สุดนรรส

แปล

ทดลองอ่าน

“พรุ่งนี้เราจะได้อ่านเรื่องสนุกๆ กัน”

แคร์รี่พูดอย่างมีความสุข

- ลอร่า อิงกัลส์ส ไวลด์อร์

การอ่านดีจรรักษ์หัวใจ

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะเร่งรีบและเปลี่ยนแปลงไปไม่หยุด หนังสือบางเล่มกลับยังคงยืนหยัดได้ด้วยความเรียบง่ายและอบอุ่นของเรื่องเล่า หนึ่งในนั้นคือชุดบ้านเล็กที่อยู่เคียงข้างผู้อ่านทั่วโลกมายาวนาน นับตั้งแต่**บ้านเล็กในป่าใหญ่** ไปจนถึง**สี่ปีแรก** เรื่องราวของลอราและครอบครัวอิงกัลส์ได้กลายเป็นหมุดหมายทางใจของผู้อ่านนับไม่ถ้วน

สิ่งที่ทำให้หนังสือชุดนี้อยู่ในใจของผู้คนอย่างยาวนาน อาจไม่ใช่เพียงเพราะบรรยากาศอันงดงามของทุ่งกว้าง ป่าไม้ หรือฤดูหนาวอันขาวโพลน หากคือความรู้สึกของ “บ้าน” ที่แทรกอยู่ในทุกหน้ากระดาษ – บ้านที่มีเสียงหัวเราะริมเตาผิง กลิ่นขนมอบสดใหม่จากเตา ความเอื้ออาทรต่อกันในยามขาดแคลน และความหวังที่ยังลุกโชนแม้เผชิญพายุหิมะหรือภัยแล้ง

ลอราบันทึกชีวิตครอบครัวของเธอด้วยสายตาอันละเอียดอ่อน ถ่ายทอดเรื่องเล่าผ่านถ้อยคำที่แม้เรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งความทรงจำ ความรัก และการเติบโต ความสุขของเด็กหญิงตัวน้อยที่ได้ลูกลมเพียงเม็ดเดียวในวันคริสต์มาส หรือความกล้าหาญของพ่อที่ฝ่าพายุเพื่อหาข้าวให้ครอบครัว กลายเป็นภาพจำที่ผู้อ่านแทบไม่เคยลืม

สำนักพิมพ์ขอนำเสนอชุดบ้านเล็ก ฉบับแปลไทยโดยสุคนธรส ผู้ถ่ายทอดเสียงของลอราออกมาได้อย่างอ่อนหวาน

ละเมียดละไม และเปี่ยมด้วยความเคารพต่อต้นฉบับ งานแปล
ชุดนี้จึงไม่เพียงเป็นการอ่าน แต่คือการเดินทาง-เดินเคียงข้าง
เด็กหญิงลอร่า เรียนรู้ความอดทน พากเพียร และมองเห็น
ความสุขเล็กๆในทุกวัน

เราหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับทั้งความอบอุ่นในใจ
และแรงบันดาลใจที่เรียบง่ายจากหน้ากระดาษเหล่านี้ พร้อม
กลับมาเชื่ออีกครั้งว่า “บ้าน” อาจไม่จำเป็นต้องใหญ่โต หากเพียง
เต็มไปด้วยความรัก ความเข้าใจ และการเติบโตไปพร้อมกัน
ด้วยความรักและเคารพในเรื่องเล่า

tale.

คำนำผู้แปล

หนังสือชุด Little House Series นี้มี 8 ตอน¹ เป็นเรื่องชีวิตจริง ผู้แต่งได้บรรยายถึงสภาพความเป็นอยู่ของชาวอเมริกัน โดยเฉพาะชีวิตของผู้แต่งเอง ตั้งแต่เล็กจนเติบโตอย่างละเอียดลออทุกด้านทุกมุม และตรงกับความจริงทุกอย่าง

เมื่อข้าพเจ้าศึกษาวิชาประวัติศาสตร์อยู่ในสหรัฐอเมริกา นั้นอาจารย์ผู้เป็นหัวหน้าแผนกประวัติศาสตร์ได้ถามข้าพเจ้าถึงเรื่องการเรียนประวัติศาสตร์อเมริกันในประเทศไทย และได้แนะนำให้ข้าพเจ้าแปลหนังสือชุด Little House นี้ให้เด็กนักเรียนของเราอ่านบ้าง เพราะเป็นเรื่องราวที่เขียนขึ้นสำหรับเด็ก แต่เป็นความจริงในประวัติศาสตร์ทุกตอน นักเรียนจะรู้สึกสนุกตามแบบอ่านนิยาย แต่ในขณะที่เดียวกันจะเข้าใจถึงสภาพความเป็นอยู่ของชาวอเมริกันและสภาพทางด้านภูมิศาสตร์ สังคมศาสตร์ ได้ดีกว่าที่จะได้รับจากบทเรียนสังคมศึกษาในห้องเรียน

¹ คำนำนี้ “สุคนธรส” ผู้แปล เขียนไว้ตั้งแต่คราวที่พิมพ์ครั้งแรก ซึ่งในยุคนั้นเธอแปลเรื่องในชุดนี้มาเพียงแปดเล่ม คือ *บ้านเล็กในป่าใหญ่* *บ้านเล็กในทุ่งกว้าง* *เด็กชายชาวนา* *บ้านเล็กริมห้วย* *ริมทะเลสาบสีเงิน* *ฤดูหนาวอันแสนนาน* *เมืองเล็กในทุ่งกว้าง* และ *ปีทองอันแสนสุข* หลังจากนั้น “สุคนธรส” ได้แปลเรื่องสี่ปีแรกเพิ่มเติม ซึ่งทางสำนักพิมพ์ได้นำมาจัดพิมพ์พร้อมกับแปดเล่มแรกในการพิมพ์ครั้งนี้ด้วย รวมเป็นเก้าเล่มด้วยกัน

เมื่อได้อ่านหนังสือชุดนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจที่จะแปลออกเป็นภาษาไทย ข้าพเจ้าต้องการจะให้เด็ก ๆ ของเราได้ทราบว่าชาวอเมริกันได้ต่อสู้กับธรรมชาติและความสำเร็จอันน่าทึ่งมาด้วยความมานะอดทนมากมายเพียงไร ก่อนที่บ้านเมืองของเขาจะเจริญรุ่งเรืองจนเป็นประเทศมหาอำนาจดังในปัจจุบันนี้ และชั่วระยะเวลาเพียง 80 ปีเศษเท่านั้นเอง รัฐวิสคอนซินซึ่งเคยเป็นป่าเปลี่ยว เป็นดินแดนของสิงสาราสัตว์ได้กลับกลายเป็นบ้านเมืองซึ่งพร้อมไปด้วยความสะดวกสบายที่เกิดจากอำนาจของวิทยาศาสตร์

มิสซิสลอร่า อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ ผู้แต่งหนังสือเรื่องนี้เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1867 (พ.ศ. 2410) ในกระท่อมเล็กๆ ทำด้วยไม้ซุงอยู่ที่ชายป่าใหญ่ของรัฐวิสคอนซิน และได้อพยพไปกับบิดามารดาโดยอาศัยเกวียนเป็นพาหนะ เดินทางผ่านรัฐแคนซัส มินนิโซตา และดาโคตา ได้พบและแต่งงานกับแอลแมนโซ ไวลด์เดอร์ ดั้งที่เล่าไว้ในหนังสือตอน “เมืองเล็กในทุ่งกว้าง” ในตอนสุดท้ายของชีวิตได้ตั้งบ้านเรือนอยู่ในรัฐมิสซูรี มีบุตรหญิงผู้หนึ่งชื่อโรส ไวลด์เดอร์ เลน เป็นนักเขียนมีชื่อคนหนึ่งของอเมริกา

สารบัญ

ตากหญ้าเสียหายที่ยังมีแดด	3
รับใช้เข้าไปในเมือง	16
ฤดูใบไม้ร่วง	28
พายุน้ำแข็งในเดือนตุลาคม	39
หลังพายุ	47
ฤดูร้อนของชาวอินเดียนแดง	56
คำเตือนของชาวอินเดียนแดง	61
ตั้งหลักฐานอยู่ในเมือง	67
แคป การแลนด์	75
พายุหิมะสามวันสามคืน	95
พ่อไปโวลก้า	103
อยู่ตามลำพัง	114
เราจะสู้จนถึงที่สุด	121
อากาศแจ่มใส	129
ไม่มีรถไฟ	137
อากาศดี	147
พันธุ์ข้าวปลูก	159
เมอร์ริคริสต์มาส	166
มีความตั้งใจที่ไหน มีความสำเร็จที่นั่น	185

กวาง!	195
ฤดูหนาวอันทารุณ	207
หนาวและมีด	220
ข้าวสาลีในฝาห้อง	237
ไม่ถึงกับหิว	247
อิสราเอลี่	251
หยุดให้หายใจ	255
เพื่ออาหารประจำวัน	259
ลมพายุสี่วันสี่คืน	281
ไม่ลืสุดท้าย	291
มันเอาชนะเราไม่ได้	305
คอยรถไฟ	310
ถึงคริสต์มาส	319
คริสต์มาสในเดือนพฤษภาคม	323

ทดลองอ่าน

ฤดูหนาวอันแสนนาน

The Long Winter

ทดลองอ่าน

ကလေးတို့အတွက်

ตากหญ้าเสียหายที่ยังมีแดด

เสียง เครื่องจักรตัดหญ้าดังหือ ๆ อย่างร่าเริงมาจากปลักควายป่า
เก่าแก่ทางทิศใต้ของเพิงที่พัก ในที่ซึ่งหญ้ากำนลน้ำเงินขึ้นอยู่สูง
และหนาที่บนนั้น พ่อกำลังตัดหญ้ามาตาก

ห้องฟ้าดูสูงลิบ และดูเหมือนสั้นพลั้วอยู่เพราะความร้อน
ที่แผดเผาอยู่เหนือทุ่งหญ้า จึงเห็นแดดเป็นตัวระยิบระยับไปหมด
ดวงอาทิตย์คล้อยไปกึ่งฟ้าแล้ว แต่แดดยังแผดเปรี้ยงเหมือนตอน
กลางเที่ยงไม่มีผิด ลมพัดมาก็ร้อนผ่าว แต่พ่อยังจะต้องตัดหญ้า
อีกหลายชั่วโมงจึงจะหยุดพักผ่อนตอนค่ำคืน

ลอร่าโพงน้ำจากบ่อที่ตอนปลายหนองใหญ่มาถั่งหนึ่ง
เธอเอาน้ำราดเหยือกสีน้ำตาลนั้นเสียก่อน จนกระทั่งจับดูแล้ว
รู้สึกเย็นมือ แล้วจึงกรอกน้ำเย็นใสศดนั้นลงในเหยือก ปิดฝาจุก
ให้แน่น แล้วหิ้วเหยือกออกเดินตรงไปยังทุ่งหญ้าแห้ง

ผีเสื้อตัวเล็ก ๆ สีขาวบินเป็นกลุ่ม ๆ อยู่เหนือทางเดิน
แมลงปอที่มีปีกบางใสแจ้วไล่ตัวริ้นมาเร็วจี้ บนซังหญ้าแห้ง
ซึ่งพ่อตัดเอาต้นไปหมดแล้วนั้น ตัวโกเฟอร์ตัวลาย ๆ กำลัง
กระโดดอยู่เหยี่ยว ๆ ทันใดนั้นมันก็วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตมุดลงรู
หายไป แล้วลอร่าจึงเห็นเงาผ่านมาอย่างรวดเร็ว พองยหน้า
ขึ้นไปก็เห็นนัยน์ตาและกรงเล็บของเหยี่ยวตัวหนึ่งอยู่เหนือศีรษะ
แต่ตัวโกเฟอร์ตัวเล็ก ๆ ปลอดภัยอยู่ในรูของมันหมดแล้ว

พ่อดีใจเมื่อเห็นลอร่าหิ้วเหยือกน้ำเดินมา พ่อลงมาจาก

เครื่องจักรตัดหญ้า แล้วตีมน้ำนั้นอีกใหญ่ “อา! ญูกกลางจุดที่เดียว!” พ่อพูดแล้วยกเหยือกนั้นตะแคงขึ้นตีมอีก แล้วก็ปิดฝาจากเอววางไว้ที่พื้นดิน เอาหญ้าที่ตัดไว้คลุมจนมิด

“แดดทำให้อยากได้หน่อไม้แขนงไม้มาบั้งร่ม” พ่อติดตลกที่จริงพ่อดีใจที่ไม่มีต้นไม้อะไรเลยเช่นนี้ ที่ในป่าใหญ่ไหนพ่อต้องคอยสับต้นไม้มันที่แตกหน่อแตกแขนงทุกๆ ฤดูร้อน ที่นี้ในทุ่งกว้างดาโคโคตานั้นไม่มีต้นไม้อะไรแต่ต้นเดียว ไม่มีหน่อไม้แขนงไม้ ร่มเงาที่ไหนก็ไม่มีสักแห่ง

“คนเราทำงานได้มากขึ้นถ้าได้มีอะไรมาบำรุงให้ชื่นใจเสียหน่อย!” พ่อพูดอย่างร่าเริง แล้วร้องหนุนให้กำลังใจแก่แม่ แซมและเดวิดก็ย้ายต่อไป ลากเครื่องจักรนั้นไป ไบมีตยาวๆ เป็นพื้นเหล็กก็หมุนเรื่อยไป ตัดเอาหญ้าสูงๆ นั้นราบลงกับพื้นดิน พ่อนั่งตัวลอยสูงเด่นอยู่บนที่นั่งเหล็กที่โล่งแจ้ง ตามมองดูหญ้ามือก็กุมคันโยก

ลอร่านั่งซุ่มอยู่ในพงหญ้า มองดูพ่อตัดหญ้าไปอีกรอบหนึ่ง ความร้อนระอุในที่นั้นมีกลิ่นหอมเหมือนตาอบที่กำลังอบขนมปังอยู่ ตัวโกเฟอร์ตัวลายสีน้ำตาลสลับเหลืองวิ่งพล่านอยู่รอบๆ ตัวเรอ นกเล็ก ๆ บินโฉบไปโฉบมาแล้วโฉบไปเกาะต้นหญ้าที่โอนเอน จึงต้องคงตัวอยู่เบา ๆ ฆูการ์เตอร์ตัวลายๆ เลื้อยคดเคี้ยวผ่านดงหญ้ามา ลอร่านั่งชันเข่าเอาคางเกยเข่า รู้สึกว่าตัวเองนี่คงใหญ่เหมือนภูเขา เมื่องูมันมาผงกหัวชูขึ้นดูกำแพงสูงคือกระโปรงผ้าดอกของเธอ

นัยน์ตากลมของมันเป็นประกายใสเหมือนลูกบิด แลบลิ้นแผ่ลิบๆ อย่างรวดเร็วเหมือนไอน้ำที่เดือดพลุ่งออกมา ฆูลายสีสดนี้

มีท่าทางนุ่มนวลอ่อนโยน ลอร่ารู้ว่าวงการ์เตอร์จะไม่ทำอันตรายใครเลย และมีอยู่ในนาก็ดีมีประโยชน์ เพราะมันกินตัวแมลงที่ทำอันตรายต่อพืชผล

มันยึดคอลงต่ำๆ เรียบดินอีก แล้วเอี้ยวตัวจนเป็นมุมฉาก เลี้ยวกลับไป เพราะมันไม่สามารถจะบินข้ามลอร่าไปได้ มันจะต้องเลื้อยอ้อมลอร่าหลีกเลี่ยงเข้าไปในพงหญ้า

แล้วเครื่องจักรก็หมุนหวิวๆ ดังยิ่งขึ้น ม้าก็เดินหวังๆ มาช้าๆ เข้ากับจังหวะฝีเท้าของมัน เดวิดกระโดดตัวลอยเมื่อลอร่าพูดขึ้นมาตรงเกือบจะใต้จมูกของมันนั่นเอง

“โว! หยุด” พ่อร้องอย่างตกใจ “ลอร่า! พ่อคิดว่าหนูกลับไปแล้วเสียอีก มานั่งชும்อยู่ในพงเหมือนโกอยู่ๆ ไร่ม”

“พ่อจ๋า” ลอร่าพูด “หนูช่วยพ่อตากหญ้าแห้งไม่ได้หรือจะนะจ๊ะ ให้หนูช่วยเถอะจ๊ะ พ่อ กรุณาเถอะนะจ๊ะ”

พ่อถอดหมวก เอามือเสยผมที่เปียกเหงื่อชุ่มจนผมชี้ชันไปทั้งศีรษะ เพื่อให้ลมโกรกผ่านเส้นผมไปให้เย็นสบาย “หนูยังไม่โตพอ และยังไม่แข็งแรงพอ ลูกเอ๊ย”

“หนูอายุเกือบจะสิบสี่แล้วนะจ๊ะ” ลอร่าพูด “หนูช่วยได้จ๊ะพ่อ หนูรู้ว่าหนูช่วยได้”

เครื่องจักรตัดหญ้านี้แพงมาก จนพ่อไม่มีเงินเหลือที่จะจ้างคนช่วย พ่อจะขอแลกเปลี่ยนแรงงานกับใครก็ได้เพราะเพิ่งมีคนอพยพมาอยู่ในดินแดนใหม่นี้ไม่กี่คนนัก และเขาก็ยุ่งอยู่กับที่ดินของเขาทั้งหมดทั้งนั้น แต่พ่อก็ต้องการคนช่วยโกหญ้าแห้ง

“เออ...” พ่อพูด “ก็อาจจะได้ เราจะลองกันดูก่อน ถ้าหนูพอจะช่วยได้ เออ! เราก็ตากหญ้านี้ให้เสร็จได้ตามลำพังเราเอง!”

ลอราสังเกตเห็นว่าความหนักใจของพ่อนั้นคลายลงไปถนัด เธอจึงรีบกลับมาที่เตียง มาบอกแม่

“เอ๊ะ ยังไงกัน แต่...แม่ก็ว่า...อาจจะได้ละคระมัง” แม่พูดอย่างไม่สู้จะแน่ใจนัก แม่ไม่ชอบเห็นผู้หญิงทำงานในทุ่งนา ชาวต่างประเทศเท่านั้นที่ทำได้ แม่และลูกของแม่เป็นผู้หญิงอเมริกัน ผู้หญิงไม่ควรต้องทำงานของผู้ชาย แต่ถ้าลอราไปช่วยตากหญ้าก็เท่ากับช่วยขบปัญหาที่หนักใจกันอยู่ แม่จึงตัดสินใจว่า “เอาซี ลอรา ถ้าหนูทำไหวก็ลองดู”

แต่รีก็กระตือรือร้นที่จะช่วย “ฉันจะเป็นคนเอาน้ำเย็นออกไปให้ดื่มเอง ฉันโตพอที่จะหิ้วเหยือกน้ำไหวแล้ว!” แครี่อายุเกือบจะครบสิบขวบแล้ว แต่ร่างเล็กกว่าอายุมาก

“และฉันจะทำงานบ้านแทนเธอให้” แม่รีอาสาอย่างปลอบปล่อม เธอภาคภูมิใจที่สามารถล้างชามและปูที่นอนได้ดีเท่าๆ กับลอรา แม้ว่าตาจะไม่เห็นอะไรเลย

แดดและลมร้อนทำให้หญ้าแห้งกรอบได้อย่างรวดเร็ว จนพ่อโกยขึ้นเก็บได้ในวันรุ่งขึ้น พ่อเอาสามง่ามโกยขึ้นไว้เป็นกองยาวๆ แล้วก็ตะล่อมเข้าไว้เป็นลอมใหญ่ๆ และในตอนเช้ามีดวันรุ่งขึ้น ขณะที่แสงเงินแสงทองจับท้องฟ้าดูเย็นขึ้นอยู่ และนกลารด์ทุ่งกำลังร้องเพลง ลอราก็ขึ้นเกวียนซึ่งเอาไม้ระแนงติดกันเป็นคอกสูงสำหรับบรรทุกหญ้านั้นไปในทุ่งกับพ่อ

ณ ที่นั้น พ่อเดินไปข้างๆ เกวียน จูงม้าให้เดินผ่านเข้าไปในระหว่างแนวที่พ่อกองหญ้าไว้เป็นแถวๆ พอถึงลอมหญ้า ลอมหนึ่งพ่อก็ดึงม้าให้หยุด แล้วคู้หญ้าแห้งโยนขึ้นไปบนเกวียน หญ้าปลิวข้ามรั้วไม้ระแนงลงไปทับๆ กันอยู่หลวมๆ ลอราเป็น

คนย่า กระตือปุ่น ๆ หย่ามันลงไปให้ทับกันแน่น เธอต้องยกเท้า กระตือปุ่นเหยียบย่ำลงไปจนสุดกำลังที่ขาของเธอจะมีแรงทำได้ ขณะที่สามง่ามคู้ย่นย่าโยนลงมาไม่หยุดหย่อน เธอก็ย่ำไปย่ำมา ในเกวียนที่กระดอนโครม ๆ แล้วเกวียนก็ไปจอดที่กองหญ้าแห้ง กองต่อไป พ่อก็โกยหญ้าโยนลงมาทางอีกด้านหนึ่งของตัวเกวียน

ข้างใต้เท้าของเธอนั้น หญ้าแห้งสูงขึ้นมาทุกที ๆ ต้องย่ำลงไปให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ ย่ำไป ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ ให้เร็วและแรง ขาของเธอต้องยกขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่เรื่อย ๆ ย่ำไปตามความยาวของเกวียน แล้วย่ำกลับมาอีก แล้วก็ย่ำไปตามขวาง แดดร้อนจัด ยิ่งขึ้น กลิ่นหญ้าแห้งก็ฟุ้งขึ้นมาอย่างรุนแรง ข้างใต้เท้าของเธอ กองหญ้าอ่อนเป็นสปริงยวบ ๆ และหญ้าก็ปลิวอ่อนผ่านขอบรั้ว ที่กั้นรอบเกวียนขึ้นมาอยู่เรื่อย ๆ

ตลอดเวลานี้ ตัวเธออยู่สูงขึ้นมาบนกองหญ้าที่ย่ำไว้จน ศีรษะพ้นขอบรั้วเกวียนขึ้นมาแล้ว ถ้าหยุดย่ำก็อาจมองดูทุ่งกว้าง ได้อย่างสบาย แล้วรั้วเกวียนนั้นก็บรรจบหญ้าจนเต็ม แต่หญ้า ก็ยังปลิวอ่อนมาอีกเรื่อย ๆ ไม่ขาดสายจากปลายสามง่ามของพ่อ

ตอนนี้ลอร่าอยู่สูงขึ้นไป และหญ้าแห้งที่ลื่นนั้นก็ไหลลื่น ลงไปรอบ ๆ ตัว เธอต้องย่ออย่างระมัดระวัง หน้าและคอเปียก เหนือซุ่มโซก และไหลไปตามหลัง หมวกผ้าสำหรับใส่กันแดด ห้อยร่อนแรงอยู่ด้วยมีสายโยงอยู่รอบคอ ผมเปียก็หลุดลุ่ย ผมยาวสีน้ำตาลของเธอปลิวกระจัดกระจายอยู่กลางสายลม

แล้วพ่อก็ก้าวเท้าเหยียบขึ้นมาบนเกวียน เข้าอีกข้างหนึ่ง เหยียบอยู่บนสะพานอกอันกว้างของเดวิด แล้วพ่อก็ปีนข้ามรั้วเข้ามา ยืนอยู่บนกองหญ้า

“หนูทำงานได้ดีมาก ลอรา” พ่อชม “หนูอย่าเหยียบเสี้ยนจนแน่นเอี้ยต จนเราได้หญ้ามากมายที่เดียนบนเกวียนนี่”

ลอรา นั่งพักไปบนกองหญ้าที่อุ่นและคันยุบยิบนั้น ขณะที่พ่อขับเกวียนไปที่จุดที่ใกล้ ๆ คอกสัตว์ แล้วเธอก็เลื่อนตัวไถลลื่นลงไปนั่งอยู่ในที่ร่มข้าง ๆ เกวียน ให้เกวียนบังแดดให้ พ่อเอาสามง่ามคู้หญ้าแห้งลงจากเกวียนพอควร แล้วก็ลงมาเกลี่ยหญ้านั้นให้สม่ำเสมอ เป็นฐานสำหรับที่จะกองหญ้าขึ้นไปให้เป็นลอมสูง พ่อปีนขึ้นไปบนเกวียนอีก แล้วเขี่ยหญ้าลงมาอีก แล้วก็ต้องปีนกลับลงมาเกลี่ยให้สม่ำเสมอบนกองหญ้าที่พื้นดิน แล้วย้ายลงไปให้แน่น

“หนูเกลี่ยได้จะพ่อ” ลอราบอก “พ่อจะได้ไม่ต้องปีนขึ้นไปป็นลอม”

พ่อปิดหมวกให้เลยไปทางข้างหลัง ยืนเท้าสามง่ามพักอยู่ครู่หนึ่ง “จริง งานกองหญ้าแห้งเป็นงานที่ต้องทำกันสองคนนี่เป็นความจริง” พ่อพูด “ถ้าทำอย่างนี้ก็เสียเวลามาก ถ้าหนูเต็มใจช่วย หนูก็ช่วยได้มาก แต่หนูยังไม่โตพอนี้ลูกพ่อ” แต่แล้วลอรา ก็ทำให้พ่อพูดออกมาได้ว่า “เฮ้ ดูกันไปก่อน” แล้วเมื่อไปช่วยกันขนหญ้ามามากก็เที่ยวหนึ่งแล้ว พ่อก็ส่งสามง่ามให้ลอราลองทำดู สามง่ามนั้นยาว สูงกว่าตัวเธอ จึงเกะกะไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรจึงจะถนัด ดังนั้นเธอจึงถือสามง่ามเก็บ ๆ กัน ๆ แต่ในขณะที่พ่อคู้หญ้าโยนลงมาจากเกวียนนั้น เธอเกลี่ยมันอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วเดินเข้าไปรอบ ๆ กองหญ้านั้น เหยียบให้มันแน่นลงไป ทั้งๆ ที่เกลี่ยไว้อย่างดีที่สุดแล้ว พ่อก็ต้องมาเกลี่ยเองอีกเมื่อจะเอาหญ้าเที่ยวต่อไป

มากองทับลงไปอีก

ตอนนี้แดดและลมร้อนจัดขึ้น และขาของลอร่าก็สั้น ขณะที่ใช้ขำนั้นกระต๊อบหญ้าแห้ง เธอตั้งใจที่มีโอกาสได้นั่งพัก ครู่หนึ่ง ขณะที่เดินทางจากทุ่งมากองหญ้าใกล้คอกสัตว์ เธอ กระหายน้ำ แล้วก็ยิ่งกระหายมากขึ้น และมากขึ้นทุกทีจนคิดอะไรไม่ออก รู้สึกแต่ว่าคงจะเป็นเช่นนี้เรื่อยไปไม่มีสิ้นสุด จนกระทั่งถึงเวลาสิบโมงเช้า แครี่ก็หัวเหือกน้ำมา มีน้ำมาลักรั้งเหือก

พ่อบอกให้ลอร่าดื่มก่อน แต่อย่าดื่มให้มากนัก ไม่มีอะไรอร่อยเท่ากับความชุ่มชื้นเย็นน้ำที่ไหลซาบซ่านลงไปตามลำคอ พอได้ลิ้มรสเธอก็ชะงักด้วยความประหลาดใจ แครี่ตบมือหัวเราะว่า ร้องว่า “อย่าบอกลอร่า อย่าบอก ให้พ่อลองชิมดูเองก่อน!”

แม่ได้ส่งน้ำขิงมาให้ แม่เอาน้ำตาลละลายในน้ำปอกที่ใสเย็น เติมน้ำส้มชนิดหนอยให้รสแหลม แล้วใส่น้ำขิงมาหลายๆ เพื่อให้ร้อนท้อวบางๆ จะได้ดื่มได้จนหายอยากน้ำ น้ำขิงจะไม่เสาะท้องเหมือนน้ำเย็นเปล่าๆ เมื่อดื่มมากๆ ในเวลาร้อนจัดๆ อย่างนี้ นี่เป็นการทดลองที่ทำให้วันธรรมดากลายเป็นวันพิเศษไป เพราะวันนี้เป็นวันแรกที่ลอร่าออกมาช่วยโกยหญ้าแห้ง

เกือบเที่ยงก็ชนหญ้าได้จนหมด และเอามากองไว้ได้จนเสร็จ พ่อโกยหญ้าขึ้นไปกลบตอนข้างบนเองเพราะต้องใช้ความชำนาญที่จะพุนหญ้าตรงยอดให้ดีเรียบร้อย เพื่อกันไม่ให้ฝนรั่วไหลซึมลงไปในกองหญ้า

อาหารกลางวันพร้อมอยู่แล้วเมื่อกลับมาถึงเพิงที่พัก

แม่มองดูลอราอย่างถึถ้วนพินิจพิเคราะห์ แล้วถามว่า “งานหนักเกินไปสำหรับลูกไหมคะ ชาร์ลส์”

“โอ ไม่หรอกจ้ะ! แกแข็งแรงราวกับม้าฝรั่งเศส แกช่วยฉันได้มากทีเดียว” พ่อว่า “ถ้าทำคนเดียวก็ต้องเสียเวลาทั้งวัน แต่ตอนนี้ฉันมีเวลาตั้งแต่บ่ายจนค่ำที่จะกลับไปเที่ยวหญ้าได้อีก”

ลอร่าภูมิใจมาก เธอปวดแขน ปวดหลัง ปวดขา และในคืนวันนั้นขณะที่อยู่บนเตียงนอน เธอปวดร้าวไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัว ปวดรุนแรงจนน้ำตาไหลพรากๆ ออกมาเอง แต่เธอไม่บอกใครเลย

พ่อพ่อตัดและเกลี้ยหญ้าตากไว้พอสำหรับจะขนเอาไปกองได้อีกกองหนึ่งแล้ว พ่อกับลอร่าก็ช่วยกันขนไปกองอีกแขนและขาของลอร่าเคยชินกับงานนี้เสียแล้วจึงไม่ปวดรุนแรงนัก เธออยากจะแลเห็นกองหญ้าที่เธอเองเป็นผู้ช่วยทำให้สำเร็จ เธอช่วยพ่อกองหญ้าไว้ที่ข้างประตูคอกสัตว์ข้างละกอง แล้วเอาไปกองไว้เป็นกองยาวที่บนหลังคาคอกสัตว์ซึ่งเป็นโพรงดินนั้นด้วย นอกจากนั้นยังกองไว้เป็นกองใหญ่ๆ อีกสามกอง

“เอาละ ตอนนี้หญ้าในที่ดอนก็ตัดหมดไปแล้ว พ่ออยากจะได้หญ้าในหนองมาไว้บ้าง” พ่อพูด “ไม่ต้องเสียเงินเสียทองอะไร ได้เปล่าๆ บางทีเราอาจจะขายได้เงินถ้ามีผู้อพยพมาที่นี้อีกในฤดูใบไม้ผลิที่จะถึงนี้”

ดังนั้นพ่อจึงตัดหญ้าในหนองใหญ่ ซึ่งเป็นหญ้าหายาบต้นสูง แล้วลอร่าก็ช่วยพ่อกองหญ้า หญ้าชนิดนี้หนักกว่าหญ้าก้านสีน้ำเงิน เธอจึงใช้สามง่ามโกยไม่ไหว ได้แต่ช่วยย่ำเท่านั้นเอง วันหนึ่งเมื่อพ่อตะเกียกตะกายปีนขึ้นไปอยู่บนกองหญ้า

ที่บนเกวียนแล้ว ลอร่าก็เตือนพ่อว่า “พ่อลืมหญ้าแห้งทิ้งไว้โน่น อีกหย่อมหนึ่งแน่จะ พ่อ”

“ลืมหรือ!” พ่อพูดอย่างประหลาดใจ “ไหน”

“โน่นไงจะ ในพงหญ้าสูงๆ โน่นจ๊ะ”

พ่อมองตามมือเธอชี้แล้วพูดว่า “นั่นไม่ใช่กองหญ้า หอรอกลูก นั่นมันรังหนูน้ำต่างหากละ” พ่อจ้องดูอีกครู่หนึ่ง “ต้องไปดูให้ใกล้สักหน่อย” พ่อพูด “อยากไปด้วยกันบ้างไหมละ ให้มีมันคอยอยู่ก่อน”

พ่อบุกเข้าไปในพงหญ้าสูงหยาบๆ ลอร่าตามหลังติดๆ เข้าไป พื้นดินที่ใต้เท้ามันหยุ่นๆ มีน้ำขังเป็นแอ่งๆ อยู่ ระหว่างรากหญ้า ลอร่ามองเห็นแต่หลังพ่อและหญ้าที่ล้อมรอบตัว สูงท่วมศีรษะ เธอก้าวเท้าไปอย่างระมัดระวังเพราะพื้นดินและเข้าทุกที ทันใดนั้นก็เห็นน้ำแผ่นกว้างเป็นประกายอยู่เบื้องหน้า เป็นบ่อน้ำใสวาววับ

ตรงริมบ่อน้ำนั้น รังหนูน้ำตั้งอยู่ มันสูงท่วมศีรษะลอร่า และใหญ่เกินโอบ ข้างๆ รังและหลังกกลมมนขรุขระและแข็ง เป็นสีเทา หนูน้ำเคี้ยวหญ้าจนขาดป็นแล้วเอาผสมกับโคลน ใช้เป็นปูนก่อบ้านของมัน มันสร้างบ้านของมันอย่างแน่นหนา มันคงและเกลี้ยงเกลา หลังคาก็กลมมน น้ำฝนไหลอาบไปได้ เป็นอย่างดี ไม่มีรั่วไม่มีซึม

บ้านหนูน้ำนี้ไม่มีประตู ไม่มีทางเข้าทางออกทางไหนทั้งสิ้น ตามกองหญ้ารอบๆ บ้านแถวๆ นั้น และตามริมบ่อเป็นโคลนและ แต่ไม่มีรอยเท้าอยู่เลย ไม่มีอะไรที่จะบอกว่หนูน้ำเข้าบ้าน หรือออกจากบ้านได้ทางไหน อย่างไร

พอบอกว่า ภายในฝาผนังที่หนาและแน่นทึบของมันนั้น หนูน้ำกำลังนอนหลับอูตุอยู่ แต่ละครอบครัวขดอยู่ในห้องเล็กๆ ของมันครวละห้อง แต่ละห้องมีหญ้านุ่ม ๆ ฟูพูน และแต่ละห้อง มีประตูกกลม ๆ ออกไปสู่ห้องโถงใหญ่ซึ่งพื้นลาดต่ำลึกลงไป ทางเดินในห้องโถงนี้ลาดโค้ง และผ่านตลอดทั้งบ้านจากที่สูง ลงไปหาที่ต่ำ และทางเดินนั้นไปจบลงตรงน้ำที่ดำมืด ที่ตรงนั้น เป็นประตูหน้าบ้านของหนูน้ำ

พอพระอาทิตย์ตกดิน หนูน้ำก็จะตื่นนอน วิ่งเตาะเตาะ ลงไปตามทางเดินในห้องโถง ซึ่งพื้นนั้นลื่นเรียบเป็นโคลนและ มันโจนออกไปสู่น้ำดำมืดและไปโผล่ขึ้นบนผิวน้ำที่กลางสระภายใต้ ท้องฟ้าที่กว้างเว้งว้างและมีดมืดในตอนกลางคืน ตลอดคืนนั้น ทั้งคืนมันจะว่ายน้ำและเล่นอยู่ตามชายน้ำท่ามกลางแสงดาว หรือแสงจันทร์ เลี้ยงชีวิตด้วยรากไม้หรือกำหรือใบของต้นไม้ น้ำ และหญ้า พอแสงเงินแสงทองขึ้นรำไรเป็นเงาสีเทา ๆ ราม ๆ มันก็ว่ายน้ำกลับบ้าน มันดำน้ำแล้วไปโผล่ขึ้นที่ประตูบ้านของมัน ตัวมันเปียกโชก แล้วก็วิ่งไปตามทางเดินที่ลาดสูงขึ้นไป แต่ละตัว ไปเข้าห้องส่วนตัวของมันที่เอาหญ้าฟูพูนไว้ แล้วก็ขดตัวนอน อย่างสบายอยู่ในนั้น

ลอร่าเอามีดวงทาบลงที่ฝ้ายบ้านของมัน ปูนหยาบ ๆ นั้น ร้อนเพราะตากลมร้อนและแสงแดด แต่ภายในกำแพงที่หนาทึบ นั้นคงจะมีดตื้อ และอากาศในนั้นคงจะเย็น ลอร่าชอบคิด วาดภาพว่าหนูน้ำมันนอนขดอูตุอยู่ในนั้นอย่างไร

พอโคลงศักระไปมา “ปีนี้จะต้องหนาวอย่างทารุณที่สุด ที่เดียว” พ่อพูด ทำทางไม่สบายใจเพราะเกรงเหตุการณ์ภายนอก

“ทำไมล่ะจ๊ะ ทำไมพ่อทราบล่ะจ๊ะ” ลอราซ้กอย่าง
ประหลาดใจ

“ฤดูหนาวคราวหน้าจะหนาวมากหนาวน้อยแค่ไหน หนูน้ำ
ก็จะสร้างกำแพงบ้านของมันหนาขึ้นเท่านั้น” พ่อบอก “พ่อไม่เคย
เห็นหนูน้ำสร้างบ้านแข็งแรงแน่นอนเท่าบ้านหลังนี้เลย”

ลอรามองดูรังหนูน้ำนั้นอีก มันทั้งแน่นหนาและใหญ่โต
แต่ว่าแดดแผดจ้าเผาไหล่ของเธอผ่านเสื้อผ้าดอกสีจางๆ ซีดๆ นั้น
ลงไปถึงเนื้อ และลมร้อนก็พัดมาทำให้ร้อนผ่าวๆ เผลอผจญ
หญ้าที่ยืนต้นตากแดดอยู่นั้นจนระอุและส่งกลิ่นไหม้ๆ ออกมา
รุนแรง กลบกลิ่นโคลนเปียกๆ และๆ ที่ในหนองนั้นจนหมดสิ้น
ลอราจึงนึกไม่ออกว่า น้ำแข็ง หิมะ และความหนาวที่โหดร้าย
ทารุณนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไร มองไม่เห็นหนทางเลย

“หนูน้ำมันรู้ได้ยังไงจ๊ะพ่อ” เธอถาม

“พ่อก็ไม่ทราบว่ามันรู้ได้อย่างไร” พ่อพูด “แต่มันรู้จริงๆ
พระเจ้าเป็นเจ้านั่นบอกมันนะซี พ่อว่า”

“แล้วทำไมท่านไม่บอกเราบ้างล่ะจ๊ะ” ลอราอยากจะทราบ

“เพราะว่า” พ่อตอบ “เราไม่ใช่สัตว์เดรัจฉาน เราเป็น
มนุษย์ และก็อย่างที่เขากล่าวไว้ในบทความประกาศเอกราช
ของเรานั้นยังงั้นว่า พระเจ้าเป็นเจ้านั่นสร้างเรามาให้เป็นอิสระเสรี
นั่นหมายความว่าเราต้องคุ้มครองรักษาตัวเราเอง”

ลอราพูดเสียงแผ่วๆ ว่า “หนูคิดว่าพระเจ้าเป็นเจ้านั่น
คุ้มครองรักษาเราเสียอีก”

“ท่านก็คุ้มครองรักษาเรา” พ่อพูด “ทราบใดที่เราทำสิ่งที่
ถูกต้องดีงาม ท่านก็ได้ให้มันโน้มน้าวจิตใจ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี

และมันสมองแก่เราแล้วนี้ ให้เรารู้ว่าอะไรถูกอะไรดี แล้วท่านก็ปล่อยให้เราทำอะไรได้ตามใจชอบของเราเอง นี่แหละเป็นข้อแตกต่างระหว่างมนุษย์เรากับสิ่งอื่นๆที่ท่านสร้างขึ้นมานะ”

“หนูน้ามันทำอะไรตามใจชอบของมันไม่ได้งั้นหรือจ๊ะ”
ลอร่าถามด้วยความประหลาดใจ

“ไม่ได้จ๊ะลูก” พ่อตอบ “พ่อไม่ทราบว่ามันมันจึงทำไม่ได้ แต่หนูก็เห็นอยู่แล้วว่ามันทำไม่ได้ ดูรังของมันสิ หนูน้าต้องสร้างรังของมันแบบนี้ทั้งนั้น มันต้องมีบ้านอยู่เป็นแบบนี้ และก็จะอยู่อย่างนี้เรื่อยไป เห็นได้ชัดว่ามันสร้างบ้านแบบอื่นไม่เป็น แต่คนเรานั้นสร้างบ้านได้ทุกชนิดทุกแบบ สุดแล้วแต่ใครจะคิดได้ว่าจะสร้างเป็นแบบไหน ดังนั้นถ้าหากว่าบ้านของเราไม่คุ้มแดดคุ้มฝน ป้องกันดินฟ้าอากาศไม่ได้ ก็เป็นเรื่องของเราเองที่ไม่ระมัดระวังทำให้ดี เพราะเราเป็นอิสระเสรี ไม่ต้องคอยพึ่งอาศัยใคร”

พ่อยืนนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพยักหน้า “มาเถอะลูก เราควรตากหญ้าเสี่ยขณะที่ยังมีแดด” (เป็นคำสุภาพจิต หมายความว่าอย่าปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ จะเสียการ)

พ่อหลิวตา และลอร่าก็หัวเราะ เพราะพระอาทิตย์กำลังส่องแสงแดดจ้าอย่างเต็มที่ แต่ในตอนบ่ายวันนั้นทั้งสองพ่อลูกเงียบขรึมกันไป

หนูน้ามีบ้านที่อบอุ่นอยู่เพราะกำแพงหนามากพอที่จะป้องกันความหนาวและหิมะ แต่บ้านเพิงของพ่อทำด้วยไม้กระดานแผ่นบางๆ และไม้นั้นหดตัวเพราะถูกความร้อนแผดเผาในฤดูร้อนคราวนี้ จนกระทั่งไม้เล็กที่จิมเอาไว้ตามรอยต่อของ

ไม้กระดานที่แยกตัวห่างออกไปนั้นไม่สามารถจะอุดรอยโหว่ต่างๆตามฝา ไม้กระดานและกระดาดซาบน้ำมันดินไม่สามารถทำให้บ้านนี้อุ่นได้ในฤดูหนาวถ้าอากาศหนาวจัด

ทดลองอ่าน

รับใช้เข้าไปในเมือง

เช้าตรู่วันหนึ่งในเดือนกันยายน น้ำค้างแข็งจับใบหญ้าจนเป็น
ละอองขาวไปทั่ว เป็นน้ำค้างแข็งบางๆ ซึ่งพอแดดออกก็ละลาย
หายไปหมด เมื่อลอร่าไพล่ออกไปดูแสงสว่างในตอนเช้านั้น
มันหายไปหมดแล้ว ตอนรับประทานอาหารเช้า พ่อพูดขึ้นว่า
น้ำค้างแข็งเมื่อตอนเช้าตรู่นี้แปลกมาก

“มันจะทำให้หญ้าแห้งเสียหายหรือจ๊ะ” ลอร่าถาม และพ่อ
ตอบว่า “อ้อ เปล่า น้ำแข็งบางๆ อย่างนี้กลับทำให้หญ้าแห้ง
เร็วดีเสียอีก แต่พ่อเห็นจะต้องเร่งมือเข้าสักหน่อย เพราะไม่ช้า
มันจะสายเกินไปที่จะตากหญ้า”

พ่อรีบร้อนทำงานเสียจริงๆ จังๆ ในตอนบ่ายวันนั้น
ริบจนแทบจะไม่หยุดดื่มน้ำ เมื่อตอนที่ลอร่าเอาเหยือกน้ำเย็น
ไปส่งให้ พ่อกำลังตัดหญ้าอยู่ในหนองใหญ่

“เอาหมกหญ้าไว้ก่อนเถอะลูก” พ่อพูด ส่งเหยือกกลับคืน
ให้ลอร่า “พ่อตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องตัดหญ้าหย่อมนี้ให้เสร็จ
ก่อนพระอาทิตย์ตก” พ่อร้องเตือนแซมกับเดวิด มันก็ตั้งต้น
ออกเดินลากเครื่องจักร แล้วจู่ๆ เครื่องจักรก็ทำเสียงดังพั่ว
พ่อร้องว่า “โว!”

ลอร่ารีบวิ่งเข้าไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น พ่อกำลังก้มดูใบมีด
เกี่ยวหญ้า ฟันแหลมๆ เป็นเหล็กขาวเงาวับเรียงกันอยู่เป็น
แถวยาวนั้นโหว่ไปซี่หนึ่ง ใบมีดหักไปซี่หนึ่งแล้ว พ่อหยิบ

เศษเหล็กที่หักไปนั้นขึ้นมาพิจารณา แต่พ่อซ่อมให้ตีไม่ได้

“ช่วยไม่ได้เสียแล้ว” พ่อพูด “หมายความว่าต้องซื้อพินมาประกอบใหม่”

ไม่มีอะไรจะโต้ตอบ พ่อหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “ลอร่า พ่ออยากให้หนูเข้าไปซื้อของในเมือง พ่อไม่อยากเสียเวลา ตอนที่หนูไปนี่ พ่อก็จะดูไถดัดมันไปพลาง ๆ ก่อนไปเร็วที่สุดที่จะเร็วได้นะลูก ไปขอสตางค์แม่เขาสักห้าเซ็นต์ไปซื้อที่ร้านเครื่องเหล็กของฟูลเลอร์เขาละ”

“จ๊ะพ่อ” ลอร่าตอบ เธอไม่อยากเข้าไปในเมืองเลยเพราะมีคนมากหน้าหลายตาเหลือเกิน เธอไม่ถึงกับกลัวจริง ๆ หรือก แต่ที่ว่าสายตาของคนแปลกหน้าที่จ้องมองดูเธอนั้นทำให้เธอไม่สบายใจเลย

เธอมีเสื้อกระโปรงผ้าดอกที่สะอาดสดใส และมีรองเท้าในระหว่างที่รีบกลับมาบ้านนั้น เธอคิดว่าแม่คงจะอนุญาตให้ใช้ริบบิ้นผูกผมอย่างในวันพระ และอาจจะยอมให้สวมหมวกของแมรีที่ซักรีดไว้แข็งใหม่เอี่ยมนั้นก็ได้อีก

“หนูจะต้องเข้าไปในเมืองจ๊ะแม่” เธอบอกขณะที่วิ่งพรวดพราดเข้าไปในกระท่อมจนหายใจหายคอไม่ทัน

แคร์กับแมรีนั่งฟังอยู่ขณะที่เธออธิบาย และแม้แต่เกรซก็แหงนหน้าขึ้นมองตาลูกโป่ง

“ฉันไปเป็นเพื่อนด้วยก็ได้” แคร์อาสา

“โอ ได้ไหมจ๊ะแม่” ลอร่าถาม

“ก็ได้ ถ้าแคร์เตรียมตัวให้ทันหนูก็ไปเถอะ” แม่อนุญาตทั้งสองรีบเปลี่ยนใส่เสื้อกระโปรงที่ซักรีดไว้ใหม่เอี่ยมแล้ว

สวมถุงเท้ารองเท้า แม้มองไม่เห็นเหตุผลสมควรที่จะผูกريبฉันผมในวันธรรมดาอย่างนี้ แต่บอกว่าลอร่าต้องสวมหมวกกันแดด

“มันจะแข็งและใหม่สะอาดกว่านี้” แม่ว่า “ถ้าหนูระวังดูแลมันให้ดี” หมวกของลอร่านั้นอ่อนนบ้อมแปยุ่ยเพราะปล่อยให้ห้อยลงไปอยู่ที่กลางหลังเสมอๆ โป้ที่ผูกหมวกก็เหี่ยวยับเยิน แต่มันก็เป็นความผิดของลอร่าเอง

แม่หยิบสตางค์จากกระเป๋าตางค์ของพ่อมาส่งให้ทำเซ็นต์ แล้วลอร่ากับแคร์ก็รีบออกเดินทางเข้าไปในเมือง

ทั้งสองคนเดินไปตามรอยที่ล้อเกวียนของพ่อบดเอาไว้เป็นทาง ผ่านเนินหญ้าที่ลาดลงไปสู่หนองใหญ่ แล้วตัดเข้าไปในหนอง พอพ้นหนองก็เดินขึ้นเนินทางอีกฟากหนึ่งของหนองใหญ่ ทุ่งกว้างที่มีแสงระยิบระยับทางฟากนี้ดูแปลกตาไป แม้แต่เสียงลมที่พัดยอดหญ้าก็ดังแปลกหู ดูเปลี่ยวเปล่าวังเวงขอบกลลอร่าชอบมาก เธออยากจะเที่ยวอยู่ที่นั่นแทนที่จะต้องเข้าไปในเมืองซึ่งมีแผงไม้สี่เหลี่ยมสูงๆ ติดปลอมไว้บนหลังคาตรงหน้าร้าน เพื่อหลอกตาว่าร้านขายของทางเบื้องหลังแผงไม้นั้นใหญ่โต

ทั้งลอร่าและแคร์ไม่ได้พูดจากันเลยสักคำเดียว เมื่อมาถึงถนนใหญ่สายกลางเมืองแล้ว เธอแลเห็นผู้ชายสองสามคนอยู่ที่บันไดเฉลียงหน้าร้านขายของ มีม้าสองคู่กับเกวียนสองเล่มผูกอยู่กับหลักสำหรับผูกม้า อีกฟากหนึ่งของถนนใหญ่นี้ ร้านของพ่อตั้งโดดอยู่ร้านเดียว ร้านนี้พ่อให้คนเช่าไปแล้ว เห็นผู้ชายสองคนนั่งคุยกันอยู่ข้างใน

ลอร่ากับแคร์เข้าไปในร้านขายเครื่องเหล็ก มีชายสองคน

นั่งอยู่บนถังไม้ที่ใส่ตะปู อีกคนหนึ่งนั่งอยู่บนคันไถ เขาหยุดพูดกันทันทีแล้วหันมาจ้องดูลอร่ากับแคร์รี่ ฝาผนังที่หลังโตะยาวสำหรับรับเงินและขายของนั้นมีหม้อ กระทะ ถังน้ำ และตะเกียงมันเป็นเงาแวบแหวนเต็มไปทั้งฝา

ลอร่าพูดว่า “พ่อต้องการพินเลื่อยสำหรับเครื่องจักรเกี่ยวหญ้าค่ะ”

ผู้ชายที่นั่งอยู่บนคันไถพูดว่า “อ้าว ทำพินหักไปชิ้นหนึ่งแล้วหรือ” ลอร่าตอบว่า “ค่ะ”

เธอมองดูเขาเอาพินเหล็กรูปสามเหลี่ยมทั้งคมและแหลม ห่อกระดาษ ชายคนนี่คงเป็นมิสเตอร์ฟูลเลอร์ เธอส่งสตาจ์คให้เขาทำเซนต์แล้วรับห่อกระดาษมาถือไว้ พูดว่า “ขอบคุณค่ะ” แล้วก็เดินออกมาพร้อมกับแคร์รี่

หมดเรื่องไปที แต่ยังไม่ได้พูดจากันเลย กระทั่งเดินพ้นออกมาจากตัวเมืองแล้วแคร์รี่จึงพูดขึ้นว่า “เธอทำได้ดีจัง ลอร่า”

“พีธัว เพียงแต่ซื้อของอย่างเดียวกันนั่น” ลอร่าตอบ

“รู้ละ แต่ฉันรู้สึกยังไงๆ พิลึก เมื่อมีคนมาจ้องดูฉัน ฉันรู้สึก เอ้อ ก็ไม่ใช่กลัวหรอก แต่ เอ้อ ไม่...” แคร์รี่พูด

“ไม่มีอะไรจะต้องกลัวนี่” ลอร่าพูด “เราต้องไม่กลัวอะไร” ทันทีนั้นเธอก็บอกแคร์รี่ว่า “ฉันรู้สึกอย่างเดียวกับเธอเหมือนกัน”

“จริงเหรอ ฉันไม่ยกู้หรอก เธอไม่ได้ทำท่าทางอย่างนั้นเลยนี่ ฉันรู้สึกว่่าปลอดภัยเสมอทีเดียวกัถ้ามีเธออยู่ด้วยละก็” แคร์รี่บอก

“เธอต้องปลอดภัยแน่” ลอร่าตอบ “ฉันจะต้องระวัง